

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Kateřiny Bednaříkové v právní věci žalobce **SETERM CB, a.s.**, se sídlem Nemanická 2765/16a, České Budějovice, zastoupeného Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph. D., LL.M, advokátem se sídlem Moravské náměstí 629/4, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č. j. 36968/16/5300-21444-711083,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 21. 10. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č. j. 36968/16/5300-21444-711083 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaného podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Českých Budějovicích

(dále jen „správce daně“), všechny ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971765/14/2201-51522-305539, č. j. 1971779/14/2201-51522-305539, č. j. 1971787/14/2201-51522-305539, č. j. 1971798/14/2201-51522-305539, č. j. 1971804/14/2201-51522-305539, č. j. 1971814/14/2201-51522-305539 (dále jen „dodatečné platební výměry“).

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971765/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období měsíce října roku 2010 ve výši 85 267,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 17 053,- Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971779/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2010 ve výši 62 350,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 12 470,- Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971787/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce prosince roku 2010 ve výši 9 968,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 1 993,- Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971798/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce dubna roku 2011 ve výši 280 600,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 56 120,- Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971765/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce října roku 2011 ve výši 784 000,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 156 800,- Kč.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1971765/14/2201-51522-305539 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období měsíce ledna roku 2012 ve výši 360 570,- Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále z částky doměřené daně, tj. 72 114,- Kč.

Žalobce v žalobě predestřel, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a vycházející z nesprávného právního posouzení věci, přičemž své žalobní důvody shrnuje do níže uvedených námitek.

Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, jakož i správce daně, podle kterých bylo do stavebních deníků doplněno jméno dodavatelů, společnosti Trade-lex, s. r. o., U Habrovky 247/11, Praha 4, IČ 289 624 19 (dále též „Trale-lex“) a společnosti CK STAV, s. r. o., v likvidaci, Pod Skalkou 527, Český Krumlov, IČ 281 162 59 (dále též „CK STAV“) až následně a účelově a stavební deníky tak nebylo možné hodnotit jako důkaz svědčící ve prospěch žalobce. Důvodem, který vedl žalovaného k takovému závěru, byla grafická odlišnost zápisů za použití jiné propisovací tužky a jiný sklon písma. Žalobce uvádí, že zápisy ve stavebních denících odpovídají zápisům uvedeným v originálech stavebních deníků, které byly společnosti E.ON, jakožto zadavateli zakázek odevzdány. Dodatečné zápisy před odevzdáním deníků zadavateli přitom podle žalobce neodporují požadavkům stavebního zákona a použití jiné propisovací tužky a jiného sklonu písma nemůže být na závadu

pravdivosti a průkaznosti údajů uvedených ve stavebních denících za situace, kdy zápisy provádí více osob.

V kontextu s touto námitkou žalobce požaduje, aby soud věnoval dostatečnou pozornost otázce rozdílného posouzení stavebních deníků, jsou-li vedeny ručně nebo v elektronické podobě. Pokud by měla mít barva propisovací tužky následky uvedené výše, tedy vliv na správce daně stran věrohodnosti důkazních prostředků, podle žalobce by to představovalo neproporcionální a zatěžující požadavek na vedení stavebních deníků v počítačové formě.

Žalobce dále namítá, že nebyl proveden výslech svědka Bc. J.H., bytem D. 80, H. P., kterého žalobce navrhoval vyslechnout k prokázání tvrzení, že konkrétní stavba Horní Planá byla provedena subdodavatelem CK STAV, s. r. o., v likvidaci. Tento důkazní prostředek žalovaný odmítl s odůvodněním, že svědecká výpověď by nezajistila nové skutečnosti a dále s odůvodněním, že zadavatelem zakázky Horní Planá byla společnost E. ON a navrhovaný svědek je dodavatelem dodavatelů. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002 – 35 a uvádí, že je-li rozhodováno v neprospěch daňového subjektu, správce daně má provést veškeré navrhované důkazy, kromě těch, které nepochybně nepovedou k prokázání rozhodných skutečností. Žalobce namítá, že hodnocením výsledku navrženého důkazu je popřeno právo na spravedlivý proces i základní zásady daňového řízení.

Žalobce namítá, že žalovaný neprovedl výslech navrženého svědka s ohledem na blízkost se koncem prekluzivní lhůty, na který žalovaný upozorňoval. Žalobce je však toho názoru, že nebylo možné odmítnout provedení svědecké výpovědi Bc. J.H. s ohledem na blízkost se koncem prekluzivní lhůty, neboť tato skutečnost nemůže být žalobci přičítána na škodu a nemůže mu znemožnit prokázání jeho tvrzení.

Žalobce závěrem namítá, že postupem žalovaného bylo porušeno právo na spravedlivý proces a základní zásady daňového řízení. Žalobce poukazuje na nepřiměřeně vysoké důkazní požadavky, když po něm jak žalovaný, tak správce daně požadují prokázat svoje tvrzení, a současně mu neumožní nést důkazní břemeno, neboť odepřeli výpověď žalobcem navrženého svědka, čímž jej dostali do neřešitelné procesní situace.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navrhuje žalobu zamítnout, neboť trvá na svém závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost deklarovaných zdanitelných plnění. Přitom žalovaný odkázal na ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a na § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Ohledně rozsahu důkazního břemene žalobce v rámci daňové kontroly žalovaný připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 a ve vztahu k rozložení důkazního břemene žalovaný citoval rozsudek téhož soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009.

Žalovaný následně stručně shrnul dosavadní průběh řízení. Žalobce byl správcem daně vyzván k předložení důkazních prostředků souvisejících s plněním deklarovaným na daňových dokladech vystavených ve prospěch žalobce, neboť správce daně měl důvodné pochybnosti ohledně faktického průběhu plnění tak, jak žalobce tvrdil, že mělo proběhnout. Žalovaný přitom zohledňoval zásadu, že je třeba respektovat soulad stavu formálně právního se stavem skutečným a ani předložení formálně perfektní faktury nepostačí k prokázání uskutečněné transakce, není-li následně věrohodně prokázáno, že k transakci skutečně došlo.

Prostřednictvím výzvy k odstranění pochybností tak přešlo na žalobce důkazní břemeno. Žalobce navrhnul a předložil řadu důkazních prostředků, nicméně dle žalovaného nebyl žádný relevantní, aby prokázal nárok na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH.

O dodatečném doplnění záznamů ve stavebních denících není mezi stranami sporu a dodatečné zápisy byly potvrzeny i svědeckou výpovědí svědka B.V., zaměstnance žalobce. Žalovaný stavební deníky považuje za nevěrohodné právě z důvodu, že zápisy byly doplněny dodatečně. Žalovaný odkázal na vyhlášku č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, která obsahuje metodiku vedení stavebních deníků. Zápisy nebyly pořízeny v místě realizace a v době, kdy mělo dojít k uvedeným pracím, a proto těmto zápisům nelze přiznat relevantní vypovídací hodnotu. Rovněž výpověď svědka B.V., který do stavebních deníků záznamy o provádění prací činil, byla z pohledu žalovaného velmi nekonkrétní a neprokázala, kdy byly prováděny dodávky prací od subdodavatelů, společnosti Trade-lex, a společnosti CK STAV, neboť, až na jednu výjimku, nebyla zjištěna přítomnost svědka B.V. na stavbách ve dnech, kdy měly být prováděny dodávky uvedených společností. Žalovaný zdůraznil, že neopřel své závěry pouze o zhodnocení zápisů ve stavebních denících jako nedůvěryhodných, ale o velké množství žalobcem navržených a v daňovém řízení provedených důkazů, jejichž podrobný rozbor zachycuje napadené rozhodnutí.

K namítanému odmítnutí výsledku navrženého svědka žalovaný uvedl, že je to správce daně, kdo vede dokazování v rámci daňového řízení a určuje, které důkazní prostředky budou provedeny a které nikoliv. Správce daně je vázán zejména zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou materiální pravdy a zásadou hospodárnosti řízení, přičemž skutečnosti rozhodné pro úplné a správné zjištění daně musí být objasněny co nejpřesněji. Správce daně posuzuje, které z navržených důkazních prostředků mohou být relevantním zdrojem informací rozhodných pro konkrétní předmět dokazování, a není povinen provést všechny navržené důkazní prostředky. V případě žalobcem navrhovaného výsledku dospěl správce daně k závěru, že takový výslech není způsobilý objasnit tvrzené skutečnosti, a to zejména pro důvody popsané v bodě 50 napadeného rozhodnutí.

Ohledně námítky neprovedení navrženého výsledku s odkazem na blížící se konec prekluzivní lhůty žalovaný konstatoval, že se jednalo pouze o marginální důvod ve vztahu k neprovedení výsledku. Stěžejním důvodem byla skutečnost, že z důkazního návrhu nebylo zřejmé zjištění nových skutečností vedoucích k zásadní změně závěrů učiněných žalovaným.

Ze správních spisů, které si krajský soud pro nyní projednávanou věc vyžádal, učinil krajský soud následující rozhodná skutková zjištění:

Protokolem ze dne 8. 10. 2013, č. j. 1745452/13/2201-05405-303781 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu podle § 87 odst. 1 daňového řádu ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2010 až zdaňovací období duben 2012. Pro účely stanovení daně z přidané hodnoty byla správci daně předložena elektronická evidence knihy faktur.

Dne 4. 12. 2013 vyzval správce daně žalobce prostřednictvím výzvy, č. j. 1930575/13/2201-05405-303781 (dále jen „Výzva“), aby prokázal skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně popsané ve Výzvě. Na tuto Výzvu žalobce reagoval dne 19. 12. 2013 sdělením, že ve stejné době probíhá s žalobcem kontrola daně z příjmů právnických osob a požádal o spojení obou řízení s odkazem na zásadu hospodárnosti.

V rámci ústního jednání konaného dne 3. 6. 2014 byl žalobce seznámen s výsledky kontrolního zjištění, obsahujícími hodnocení dosud zjištěných důkazních prostředků. O tomto úkonu byl sepsán protokol č. j. 1388105/14/2201-05401-304432.

Dne 21. 7. 2014 podal žalobce ke správci daně vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění sepsaným v protokole č. j. 138105/14/2201-05401-304432, v němž žalobce konstatoval, že nesouhlasí se závěry učiněnými správcem daně ohledně neuznání nároku na odpočet DPH za přijaté dodávky prací. Podle žalobce byl nárok na odpočet uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH. Provedení prací bylo podle žalobce prokázáno svědeckými výpověďmi jak zaměstnance žalobce, tak zaměstnance společnosti Trade-lex s. r. o. a je logické, že si tito zaměstnanci s odstupem času nepamatovali veškeré podrobnosti. Žalobce ve vyjádření dále konstatoval, že důkazní prostředek v podobě záznamů ze stavebních deníků nebyl získán zákonným způsobem, neboť o místním šetření ze dne 3. 7. 2013, na kterém byly záznamy od společnosti E. ON získány, nebyl žalobce vyrozuměn a nebylo mu umožněno se jej zúčastnit. Shodné závěry přdestřel žalobce i ve vztahu k dodavateli CK STAV, s. r. o.

Dne 16. 10. 2014 byl žalobce předvolán k projednání, podpisu a převzetí Zprávy o daňové kontrole daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období. V předvolání byl žalobce upozorněn na skutečnost, že na základě vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění ze dne 21. 7. 2014 nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění a v rámci projednání Zprávy o daňové kontrole již není možné navrhopvat další doplňování kontrolního zjištění.

Dne 30. 10. 2014 byla projednána Zpráva o daňové kontrole č. j. 1877745/14/2201-05405-303781 (dále jen „Zpráva“), o projednání byl sepsán protokol č. j. 1892441/14/2201-05405-303781. V kontrolním zjištění se uvádí, že žalobce neodstranil pochybnosti správce daně o přijetí zdanitelných plnění uvedených na dokladech předložených společností Trade-lex s. r. o., stejně jako společností CK STAV, s. r. o. Správce daně pochybnosti nabyl na základě vzájemného porovnání údajů na přijatých dokladech za předmětná plnění a údajů zjištěných z nashromážděných důkazních prostředků. Správce daně zjistil skutečnosti, jež si odporovaly a žádným způsobem nenasvědčovaly průběhu předmětného plnění způsobem, jakým byly uváděny na vystavených dokladech. Ve vztahu ke společnosti Trade-lex s. r. o. správce daně neosvědčil za důkaz přijaté daňové doklady a k nim předložené smlouvy o dílo, předávací protokoly, stavební deníky a souhrny nákladů stavby – dílčí rozpočty, neboť mezi těmito doklady neshledal logické a obvyklé souvislosti a žalobce tyto souvislosti nikterak nedoložil a neprokázal. Dílčí rozpočty předložené k dokladům od společnosti Trade-lex obsahují položky na práce různých pracovních strojů, inženýrské činnosti, geodetické práce, dopravu a dodání materiálů, což neodpovídá předmětu plnění uváděnému na jednotlivých dokladech ani svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti Trade-lex s. r. o., Prokopa Holého, podle kterého společnost Trade-lex s. r. o. prováděla pomocné stavební práce, ale nedisponovala stroji a materiál si žalobce rovněž obstarával sám. Obdobně tomu bylo ve vztahu ke společnosti CK STAV, s. r. o., když správce daně neosvědčil za důkaz přijaté daňové doklady a k nim předloženou smlouvu o dílo, objednávku č. 112651, předávací protokol, denní záznamy stavebního deníku a souhrny nákladů stavby – dílčí rozpočty z důvodu, že mezi nimi nenalezl logické a obvyklé souvislosti, které ani žalobce neprokázal. Podle závěrů správce daně tak žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období byl uplatněn v souladu s § 72 zákona o DPH.

Následně byly dne 10. 11. 2014 vydány shora označené dodatečné platební výměry, proti kterým se žalobce dne 9. 12. 2014 odvolal. K prokázání skutečností tvrzených žalobcem bylo navrženo použití protokolů o výsledcích svědků B.V., J.F., Ing. P.Š., Ing. J.V. a Ing. P.P., jejichž výsledky proběhly v rámci daňového řízení daně z příjmů právnických osob v sídle správce daně. S průběhem a výsledným hodnocením odvolacího řízení byl žalobce seznámen postupem podle § 115 odst. 2 daňového řádu a vyzván k vyjádření prostřednictvím písemnosti ze dne 22. 7. 2016 pod č. j. 32898/16/5300-21444-711083. Žalobce reagoval dne 7. 8. 2016 vyjádřením svého nesouhlasu se závěry odvolacího orgánu. Žalobce především namítal skutečnost, že mu bylo ze strany správce daně znemožněno účinně se bránit proti jeho rozhodnutí, o čemž svědčí i to, že se o vyhodnocení provedených svědeckých výpovědí žalobce dozvěděl s odstupem 20 měsíců po jejich provedení. Tvrzení správce daně a následně i žalovaného o dodatečných zápisech ve stavebních denících požaduje žalobce za lživé. Současně namítá nezákonný postup při obstarávání údajů ze stavebních deníků, které byly získány v průběhu místního šetření u společnosti E.ON a žalobci nebyla umožněna účast i přesto, že byly při místním šetření pracovníkům E.ON kladeny otázky.

O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. V odůvodnění žalovaný zdůraznil, že nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, ale v reálné existenci zdanitelného plnění, jak se podává i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 – 37. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostačujícím podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH v případě, že správci daně vzniknou pochybnosti ohledně reálného uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce tak měl prokázat nejen to, že k uskutečnění plnění opravdu došlo, ale také to, že plnění uskutečnila osoba, která je jako poskytovatel plnění uvedena na dokladu, který byl žalobcem k prokázání tvrzení předložen. V okamžiku, kdy vyvstaly správci daně pochybnosti stran nároku na odpočet DPH, bylo věcí žalobce vyvrátit pochybnosti správce daně a prokázat, že zdanitelné plnění se uskutečnilo tak, jak je uvedeno na daňovém dokladu. Důkazního břemene se není možné zbavit odkazem na vyhledávací povinnost správce daně zakotvenou v § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž povinností daňového subjektu prokázat vše, co sám tvrdí.

IV. Právní názor soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání a shledal, že žaloba není důvodná.

Ve věci samé je rozhodující posouzení právní otázky, zda žalobci vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a zda byl tento nárok dostatečně prokázán daňovými doklady tak, aby nebylo pochyb o skutečném průběhu a reálném uskutečnění zdanitelného plnění. K uvedenému soud odkazuje na § 72 a § 73 zákona o DPH. Uvedené právní normy kladou na plátce daně požadavek pro uplatnění nároků na odpočet daně tak, aby přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a aby prokázal nárok na odpočet daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem daně. Povinností daňového subjektu je daň přiznat (břemeno tvrzení) a tvrzení obsažené v daňovém přiznání řádně doložit (břemeno důkazní). Důkazní břemeno, stejně jako břemeno tvrzení tak leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst.

3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Daňový subjekt má tedy povinnost sám daň přiznat a svá tvrzení náležitě doložit. Naopak správce daně prokazuje podle § 92 odst. 5 daňového řádu oznámení vlastních písemností, skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti a konečně skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. V případě, že správce daně zpochybní údaje o přijatých zdanitelných plněních, je povinen prokázat existenci důvodných pochybností o souladu daňových dokladů s tvrzenými skutečnostmi daňového subjektu.

Problematickou rozložení důkazního břemene se již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud a ve vztahu k této otázce existuje četná judikatura. Z této judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především prostřednictvím svého účetnictví, jinými záznamy a daňovými doklady (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 – 83 nebo rozsudek ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124, veškeré rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Předložení formálně bezvadných účetních dokladů (příjmových dokladů či faktur) však samo o sobě zpravidla neprokazuje, že jednání dokladem deklarované skutečně proběhlo tak, jak jej účetní, potažmo daňový doklad zachycuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 – 68 nebo ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 – 99). Správce daně může vyjádřit pochybnost stran průkaznosti, věrohodnosti, úplnosti či správnosti předložených účetních dokladů a jiných záznamů. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o konkrétním plnění jsou účetními doklady zaznamenány v rozporu se skutečností, ale je povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. V případě, že správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k uvedeným okolnostem, čili dostatečně specifikuje, v čem své důvodné pochybnosti spatřuje, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzených skutečností a věrohodnost a správnost účetnictví a daňových dokladů. Daňový subjekt musí prokázat nejen to, že k uskutečnění konkrétního plnění skutečně došlo, ale také to, že plnění uskutečnila osoba uvedená na předmětném daňovém dokladu, který byl správcem daně předložen.

V posuzované věci vznikly správci daně vážné a důvodné pochybnosti ohledně správnosti uplatněného nároku na odpočet DPH na základě daňových dokladů vystavených společností Trade-lex s. r. o., číslo dokladu č. 20100071 (evid. č. 1108065), č. 20100136 (evid. č. 1204398), č. 20100146 (evid. č. 1204399), č. 20100140 (evid. č. 1204401), č. 20100142 (evid. č. 1204400), č. 20100158 (evid. č. 1205446), č. 20100155 (evid. č. 1205447), č. 20100162 (evid. č. 1205449) a č. 20100164 (evid. č. 1205448). Správce daně nabyl pochybnosti rovněž z dokladů vystavených společností CK STAV, číslo dokladu č. 100100030 (evid. č. 1104050), č. 10010039 (evid. č. 1104695) a č. 100100046 (evid. č. 1105436). Aby správce daně dostatečně zjistil skutkový stav věci, obrátil se na místně příslušné správce daně subdodavatelů Trade-lex s. r. o. a CK STAV s požadavkem na ověření existence shodných účetních dokladů v účetnictví těchto subdodavatelů. Ze zjištění správce daně však vyplynulo, že společnost Trade-lex je nekontaktní, nespolupracuje a na adrese uvedené v obchodním rejstříku se nikdo nezdržuje. Likvidátor společnosti CK STAV nedisponoval daňovými doklady potřebnými k ověření dožadovaných skutečností. Správce

daně se obrátil na žalobce prostřednictvím Výzvy, ve které po žalobci požadoval prokázat, jaká konkrétní zdanitelná plnění dle uvedených dokladů přijal od společnosti Trade-lex a v jakém konkrétním rozsahu, zda bylo součástí plnění použití pracovních strojů, dodání a doprava materiálu a u specifikovaných dokladů i inženýrská činnost, geodetické práce, dokumentace pro TE, revize, dopravní značení, aj. Správce daně rovněž požadoval předložení projektové dokumentace nebo návrhu technického řešení související s jednotlivými zakázkami a s předmětem plnění a předložení zápisů o předání pracoviště k jednotlivým zakázkám. U uvedených dokladů společnosti CK STAV se správce daně po žalobci dožadoval prokázání, jaká konkrétní zdanitelná plnění přijal od osoby uvedené na dokladech a v jakém konkrétním rozsahu, zda bylo součástí plnění použití pracovních strojů, dodání a doprava materiálu a další specifikované úkony. I u těchto dokladů správce daně požadoval předložení projektové dokumentace nebo návrhu technického řešení související s jednotlivými zakázkami a zápisu o předání pracoviště k zakázkám uvedeným na předmětných dokladech. Ve Výzvě jsou podrobně zachyceny skutečnosti, které u správce daně vzbudily vážné a důvodné pochybnosti o tom, že provedení stavebních prací mělo proběhnout způsobem zachyceným na daňových dokladech. Uvedenou Výzvou bylo na žalobce přeneseno důkazní břemeno k prokázání jím tvrzených skutečností.

Žalobce na podporu svých tvrzení předložil stavební deníky, předávací protokoly vztahující se ke stavebním zakázkám, dílčí rozpočty a smlouvy o dílo k jednotlivým zakázkám uzavřené mezi žalobcem a subdodavatelem Trade-lex a CK STAV. Správcem daně byly důkazní prostředky předložené žalobcem vyhodnoceny jako nedostatečné, které nebylo možné osvědčit ve prospěch tvrzení žalobce. Ze skutečností plynoucích z předložených spisů vyplývá, že správce daně prokázal své vážné a důvodné pochybnosti ohledně souladu účetních a daňových dokladů se skutečným stavem. Stavební deníky nebyly jediným pochybným artiklem, neboť správce daně podrobně rozvedl další okolnosti vztahující se k jeho pochybám. Jednalo se například o rozpory týkající se materiálu, který byl v několika případech vydán ze skladu žalobce do spotřeby a zaúčtován do nákladů, a totožný materiál byl následně součástí dílčího rozpočtu subdodavatele. Nadto vyplynuly pro správce daně další nesrovnalosti ohledně zahrnutí materiálu do dílčích rozpočtů u dokladů, u kterých byly předmětem plnění pouze pomocné stavební práce, navíc když vyslechnutý svědek, jednatel subdodavatele uváděl, že si materiál na předmětné zakázky zajišťoval žalobce sám. Ohledně namítaných dodatečných zápisů do stavebních deníků, o nichž bude podrobněji pojednáno níže, krajský soud konstatuje, že na základě indicií zjištěných z daňových spisů nenabyl správce daně své pochybnosti vážící se k průběhu stavebních prací pouze stran zápisů učiněných dodatečně, pravděpodobně jinou osobou za použití jiné psací potřeby. Důvodnost pochybností je nutno spatřovat mimo jiné i v rozporech mezi smlouvami o dílo a záznamy ve stavebních denících. Například u daňového dokladu č. 20100142 (evid. č. 1204400) předložil žalobce Smlouvu o dílo č. 2011/223 ze dne 21. 11. 2011 uzavřenou mezi žalobcem jako objednatelem a společností Trade-lex s. r. o. jako zhotovitelem, za kterého smlouvu podepsal P.H., jednatel. Podle této smlouvy o dílo je předmětem plnění stavba: ČB, zánadražní komunikace DŘT I. + II. etapa, číslo zakázky 11M0872, 11M1165 v rozsahu a řešení podle předané projektové dokumentace / nebo návrhu technického řešení, termín zahájení dne 20. 10. 2011, dokončení dne 20. 12. 2011. Dále žalobce správci daně předložil předávací protokol ze dne 30. 9. 2011, stavební deník – úvodní list a další listy označené jako denní záznamy s různými daty z období listopad 2009, listopad a prosinec 2010, leden, únor, březen 2011. Společnost Trade-lex s. r. o. je obecně uvedena v kolonce „další pracovníci“ kde jsou dále uvedena konkrétní jména jiných zaměstnanců. Na první pohled je patrné, že název společnosti Trade-lex byl dopsán jinou osobou, než kterou byl vyplněn celý list denních záznamů. Nutno také poznamenat, že název společnosti Trade-lex byl doplněn u denních záznamů ze dne 14.,

18., 19., 20. a 23. 11. 2009, 31. 1. 2010, 10., 15. a 22. 12. 2010, 5. 1. 2010, 7., 8., 9., 10., 11., 14., 15., 21., 22., 23. a 28. 2. 2011, 1., 21., 22., 23., 24., 25., 28., 29., 30. a 31. 3. 2011, 1., 2., 5., 6. a 7. 4. 2011. Podle předávacího protokolu mělo být dílo předáno dne 30. 9. 2011, příslušná smlouva o dílo však byla uzavřena až dne 24. 11. 2011, tedy poté, co měla být společnost Trade-lex přítomna na předmětné stavbě. Z uvedených dokumentů, které žalobce správci daně předložil k prokázání pravdivosti tvrzení na dokladu č. 20100142 (evid. č. 1204400) není zřejmá jejich vzájemná souvislost a není ani jasný způsob, kterým byl stanoven den uskutečnění zdanitelného plnění 31. 10. 2011 na tomto daňovém dokladu. Obdobné nesrovnalosti byly shledány u daňového dokladu č. 20100071 (evid. č. 1108065), č. 20100158 (evid. č. 1205446) a č. 20100155 (evid. č. 1205447) vystavených společnostmi Trade-lex s. r. o. a u dokladů č. 100100030 (evid. č. 1104050) a č. 100100039 (evid. č. 1104695) vystavených společnostmi CK STAV.

Krajský soud po zhodnocení popsaného průběhu a obsahu dokazování učinil závěr, že správce daně shledal žalobcem předložené důkazy zcela správně jako nevěrohodné. Tento skutkový stav byl potvrzen žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se podrobně zabýval nesouladem zjištěným mezi daty uzavření smluv o dílo a daty zahájení a ukončení předmětných stavebních děl, daňové doklady nesly jako data uskutečnění zdanitelných plnění data dřívější, u většiny daňových dokladů navíc nebyla zjištěna jakákoliv souvislost s předloženými důkazními prostředky v podobě stavebních deníků, předávacích protokolů a smluv o dílo. Co se týče provedených výslechů svědků (protokol o výslechu č. j. 1301357892/2201-05401-304432, č. j. 1301323360/2201-05401-304432, č. j. 380199/14/2201-05401-304432), krajský soud po jejich zhodnocení konstatuje, že výpovědi svědků nepřinesly relevantní závěry, které by mohly odstranit pochybnosti v tvrzeních žalobce. Krajský soud si je vědom delšího časového rozestupu mezi dobou, kdy měly stavební práce proběhnout a realizací svědeckých výpovědí, nicméně soud je přesvědčen, že svědci mohli zachytit a dosvědčit některé skutečnosti, které by správce daně následně mohl ověřit (např. konkrétní počet pracovníků subdodavatelů, jména některých z nich, konkrétní zakázky, na nichž měly subdodavatelské společnosti pracovat, stroje, s nimiž bylo zacházeno, jejich model, typ, případně majitele,...) Žádnou relevantní skutečnost ve prospěch žalobce však svědci neuvedli. Jejich výpovědi byly příliš obecné a nekonkrétní, s nízkou vypovídací hodnotou.

Orgány finanční správy prokázaly dostatečným způsobem, že existují vážné a důvodné pochybnosti ohledně daňových a účetních dokladů předložených žalobcem a o tvrzených účetních případech. Důkazní břemeno leželo na žalobci, který byl přes vzniklé pochybnosti správce daně povinen doložit a prokázat, že sporné účetní případy proběhly tak, jak je o nich účtováno. Tuto povinnost však žalobce nesplnil a neunesl před daňovými orgány důkazní břemeno. Nutno uvést, že se žalobce nemůže důkazního břemene zbavit odkazem na vyhledávací povinnost správce daně, neboť jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013 – 30: „*daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na přednostní povinnosti daňového subjektu dokázat vše, co sám tvrdí.*“ Unesení důkazní břemene nespočívá v množství předložených důkazních prostředků. Správce daně vycházel, jak z důkazních prostředků poskytnutých žalobcem, tak i z důkazů získaných vlastních činností. Důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. V rozhodnutí uvedl a vysvětlil argumenty, které vedly k zamítnutí odvolání. Nelze se tak ztotožnit s námitkou žalobce, kterou spatřuje v nepřiměřeně vysokém důkazním požadavku, kdy po žalobci měly daňové orgány požadovat prokázání tvrzených skutečností, aniž by mu umožnily unést důkazní břemeno. Pokud žalobce nezajistil dostatek důkazních prostředků pro svá tvrzení a naopak správce daně získal takové důkazní prostředky, které jsou v rozporu

s tvrzením žalobce a tato tvrzení zpochybňují a vyvracejí, nelze vyslovit jiný závěr, než že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty není prokázán. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 54/2009, kde je konstatováno, že: „každý subjekt vstupující do obchodních vztahů totiž musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti, především vzhledem k povaze poskytovaných služeb. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval pro účely případného unesení důkazního břemene v daňovém řízení důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo...“.

Krajský soud se následně zabýval žalobní námitkou, vztahující se k údajnému doplnění subdodavatelů do stavebních deníků, které měl žalovaný a správce daně hodnotit v neprospěch žalobce, a shledal ji nedůvodnou.

Obsahové náležitosti, vedení stavebního deníku, jeho funkci, jakož i zakotvení povinnosti vést stavební deník podává ustanovení § 157 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), které je dále prováděno v příloze č. 9 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „Vyhláška“). Stavební deníky jsou tradičním institutem stavebního práva a představují významný nástroj pro evidenci a následnou kontrolu procesu realizace konkrétní stavby, protože zachycují důležité identifikační údaje o stavbě a jednotlivých subjektech podílejících se na realizaci stavby. Odstavec druhý ustanovení § 157 stavebního zákona ukládá povinnost vést stavební deník (příp. jednoduchý záznam o stavbě) zhotoviteli stavby, tedy subjektu, který stavbu provádí. Dále tento odstavec uvádí výčet osob oprávněných k provádění záznamů do stavebních deníků. Originály stavebních deníků musí být po dokončení stavby předány stavebníkovi, vlastník stavby má povinnost uchovat deníky po dobu 10 let od vydání kolaudačního souhlasu, popřípadě od dokončení stavby tam, kde se kolaudační souhlas nevyžaduje. Pokud jde o konkrétní obsahové náležitosti stavebního deníku a požadavky týkající se vedení stavby, ty jsou upraveny v prováděcím předpise, kterým je Vyhláška a její příloha č. 9. Ve Vyhlášce je výslovně stanoven požadavek, aby záznamy o postupu stavebních prací byly uváděny v přesné časové souslednosti tentýž den, nebo den následující, v němž se stavební práce provedla. Stránky stavebního deníku musí být číslovány a nesmí být vynechána volná místa.

Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, o pravosti zápisů v denních záznamech měl správce daně pochybnosti již po předložení fotokopii žalobcem. Za účelem ověření doplnění jmen obchodních společností u originálů denních záznamů provedl správce daně místní šetření v obchodní společnosti E.ON Česká republika, s. r. o. v souladu s ustanovením § 80 odst. 1 daňového řádu. O místním šetření byl vyhotoven protokol č. j. 1301453961/2201-05401-304432. Během místního šetření bylo shledáno, že doplnění jmen obchodních společností Trade-lex, s. r. o. a CK STAV, s. r. o., v likvidaci obsahují již originály stavebních deníků. Dodatečné doplnění jmen obchodních společností bylo viditelné na první pohled užitím jiné propisovací tužky a jiného písma odlišného od původního zápisu.

Jak již krajský soud zmiňoval výše, ohledně žalobcova dodavatele, společnosti Trade-lex, správce daně nabyt pochybnosti o věrohodnosti dodatečných zápisů ve stavebních denících a ostatních žalobcem předložených důkazů na základě několika indicií. Předně se jednalo o faktury za práce podle smluv uzavřených mezi žalobcem na straně jedné a dodavatelem na straně druhé. Předmětné smlouvy, předávací protokoly, stavební deníky a faktury za provedené práce neodpovídají časovému sledu událostí. Několik faktur bylo vystaveno ještě před uzavřením smluv vázících se k předmětným stavebním pracím. Dále z

vyhodnocení celkových rozpočtů a dílčích rozpočtů vyplynulo, že obchodní společnost Trade-lex fakturovala žalobci stavební práce včetně materiálu, projektové a inženýrské činnosti, geodetických prací a práce strojů patřících žalobci. Žalobce tak zahrnul tyto položky do svých nákladů duplicitně, jednou jako náklad za nakoupený materiál a práce (geodetické práce, inženýrská činnost) při jejich vynaložení a podruhé na základě přijatých faktur od subdodavatele jako náklad za stavební práce včetně materiálu a služeb. Skutečnosti deklarované žalobcem na předložených dokladech nepotvrdily ani svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti Trade-lex, P.H. a zaměstnance žalobce, B.V. Ani z jedné svědecké výpovědi (podrobněji jsou svědecké výpovědi popsány na straně 9 – 11 napadeného rozhodnutí) nevyplynuly takové údaje, které by byly způsobilé potvrdit tvrzení uváděná žalobcem, aby bylo možné tyto výpovědi vyhodnotit jako důkaz svědčící ve prospěch žalobce. Ke stejnému závěru dospěl i krajský soud po podrobném prostudování předložené spisové dokumentace. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobce, že primární a jediný důvod, který vedl správce daně, potažmo i žalovaného k vyslovení závěru o tom, že zápisy ve stavebních denících nelze posoudit jako důkaz svědčící ve prospěch žalobce, je užití odlišné propisovací tužky a jiného sklonu písma. Správce daně nabyt na základě předložených daňových přiznání podezření o faktickém průběhu některých plnění. Vyzval proto žalobce k předložení dokladů ověřujících tato podezřelá plnění. Tyto doklady, které žalobce na základě výzev správci daně předložil, jsou sice důkazními prostředky formálně správnými, neboť obsahují náležitosti, které právní předpis ukládá, nicméně se na jejich základě nepodařilo prokázat, zda se fakturovaná plnění reálně uskutečnila. Je třeba zdůraznit, že správce daně shledal nesoulad podkladů pro fakturace stavebních prací, tedy dílčích rozpočtů pro subdodavatele, neboť faktury obsahovaly práce, nebo služby, které uvedený subdodavatel prokazatelně nemohl sám provádět. Na základě všech těchto zjištění správce daně vyjádřil důvodné pochybnosti ve vztahu k věrohodnosti a správnosti žalobcem předložených účetních dokladů a stavebních deníků.

Nevěrohodnost zápisů ve stavebních denících, která spočívala právě v dodatečném dopsání jmen obchodních společností, nebyla ze strany žalobce odstraněna. Jak již krajský soud uváděl výše, podle přílohy č. 9 Vyhlášky nesmí být ve stavebních denících vynechána místa a záznamy se musí provádět bezprostředně v souvislosti s realizovanou stavbou též den, kdy se práce vykonává, nejpozději následující den. Jak bylo v průběhu daňového řízení zjištěno, zápisy prováděl zaměstnanec žalobce, B.V. dodatečně, o čemž není mezi stranami sporu. Jeho svědecká výpověď byla velmi nekonkrétní, neurčitá a nezpůsobilá dosvědčit či potvrdit jaké práce a v jakém období prováděl konkrétní dodavatel nebo subdodavatel, v jakém rozsahu a za užití jakého materiálu a strojů. Ostatně ani dodatečné zápisy subdodavatelů do denních záznamů neobsahují žádné relevantní konkrétní okolnosti. Žalovaný tak zcela v souladu s právními předpisy dospěl k závěrům, uvedeným v napadeném rozhodnutí. Žalovaný také správně označil dodatečné zápisy do stavebních deníků jako „důkaz“ v neprospěch žalobce. Krajský soud shledal z množství spisového materiálu, že závěry správce daně a žalovaného jsou podloženy výsledkem hodnocení velkého množství provedených důkazů. Důkazy byly správcem daně provedeny a zhodnoceny.

V kontextu s výše uvedeným krajský soud konstatuje, že je zcela bez významu, jsou – li stavební deníky vedeny v písemné či v elektronické podobě. Zákon a Vyhláška stanoví zcela jasné a konkrétní požadavky na vedení stavebních deníků a je pouze na stavebníkovi, jakou formu zvolí pro účely možné budoucí daňové kontroly, aby stavební deníky byly způsobilé představovat relevantní a plnohodnotný důkazní prostředek. V nyní posuzovaném případě žalobce svou povinnost vést stavební deník řádně a v souladu se stavebním zákonem

a prováděcí Vyhláškou nedostál a tato skutečnost se negativně odrazila ve výsledku daňové kontroly.

Žalobce závěrem brojil proti postupu žalovaného, který odmítl provést výslech v žalobě uvedeného svědka Bc. J.H., jehož výpověď měla prokázat provedení stavby Horní Planá subdodavatelem CK STAV. Navržený svědek byl starostou obce Horní Planá. Tato obec byla investorem stavební zakázky a jako zástupce investora měl být svědek přítomen několika jednání přímo na staveništi a měl tak potvrdit provádění stavebních prací subdodavatelem CK STAV. Žalovaný v bodě 50 napadeného rozhodnutí uvedl, že zadavatelem stavebních zakázek, na kterých se měla podílet i subdodavatelská společnost CK STAV, byla společnost E.ON a s touto společností investor, obec Horní Planá, jednal. Žalobce v důkazním návrhu nikterak nespecifikoval, mezi kterými účastníky měla zmíněná jednání probíhat a navíc účast subdodavatele SC STAV na předmětné stavební zakázce nepotvrdili ani zaměstnanci společnosti E.ON ve svých svědeckých výpovědích. Podle žalovaného tak správně výslech navrženého svědka ve věci by nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k zásadnějšímu zvratu.

K tomu je třeba uvést, že v rámci daňového řízení má daňový subjekt povinnost prokázat svá tvrzení týkající se rozhodných skutečností. Je tedy zároveň povinen navrhopvat důkazní prostředky, kterými mohou být listiny i svědecké výpovědi jiných osob ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu. Správci daně však není uložena povinnost bez výjimky provádět každý navržený důkaz. Naproti tomu je ale správce daně povinen dojít k úplnému a řádnému zjištění skutkového stavu pro správné stanovení daňové povinnosti. Je tak v pravomoci správce daně posoudit účel jednotlivých důkazních prostředků a v případě, že mohou objasnit skutečnosti týkající se řízení, je i povinností správce daně navržené důkazy provést. Správce daně však není povinen provádět navržený důkaz, u kterého dospěje k závěru, že nemůže pomoci ověřit a objasnit prokazovanou skutečnost. Stejně tak může správce daně navržený důkaz odmítnout za situace, kdy je v rámci daňového řízení zjištěn skutkový stav dostatečně. Své závěry o neprovedení navržených důkazů musí správce daně řádně odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2008, č. j. 5 Afs 2/2007-63, výběr NSS 125/2008, vše dostupné na www.nssoud.cz). Není pochyb o tom, že žalovaný disponoval množstvím důkazů, které spolehlivě vyvracely skutečnosti tvrzené žalobcem. Neprovedení navržené svědecké výpovědi nemůže mít vliv na skutečnosti zjištěné v rámci kontrolního zjištění. S těmito závěry žalovaného se krajský soud zcela ztotožnil. Právo žalobce na spravedlivý proces tímto postupem žalovaného porušeno nebylo. V předmětné věci bylo daňovými orgány shromážděno dostatečné množství důkazů, bylo vyslechnuto velké množství navržených svědků a závěry, které provedením další svědecké výpovědi žalobce sleduje, již podle krajského soudu nemohou mít na skutková zjištění vliv. Nelze přisvědčit ani námitce neprovedení výslechu navrženého svědka z důvodu blížícího se konce prekluzivní lhůty pro stanovení daně žalobci, neboť tato skutečnost je pouze okrajová ve vztahu k argumentům žalovaného předestřeným v napadeném rozhodnutí. Žalovaný řádně odůvodnil své závěry ohledně toho, proč k výslechu navrženého svědka nepřistoupil a krajský soud považuje takové odůvodnění za dostačující a souladné s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud se se závěry žalovaného v tomto směru ztotožňuje.

Ohledně samotné prekluze v daňovém řízení je však třeba připomenout, že se jedná o stav, kdy v důsledku uplynutí času zanikne pravomoc správce daně stanovit daň pro dané časové období, zpravidla zdaňovací období. Tato nemožnost stanovit daň se váže jak na zánik pravomoci vyměřit daň, tak na nemožnost snížit nebo zvýšit daň již stanovenou. K této námitce soud připomíná nálezy Ústavního soudu I. ÚS 1169/07 ze dne 26. 2. 2009, podle

kterého v případě, že uplyne lhůta uvedená v § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, aniž v ní byla daň pravomocně vyměřena či doměřena, zaniká tím subjektivní veřejné právo státu daň vyměřit či doměřit.

Krajský soud tedy neshledal jako důvodnou ani poslední z žalobních námitek a uzavřel, že správní orgány postupovaly při hodnocení důkazů v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť hodnotily důkazy podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti a přihlížely ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo. Správní orgány se rovněž řídily judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou na mnoha místech odkazovaly. Soudem nebylo shledáno porušení zásad daňového řízení a napadené rozhodnutí bylo shledáno jako souladné se zákonem.

V. Závěr, náklady řízení

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalobcem uvedené žalobní námítky nejsou důvodné, rozhodnutí žalovaného považuje soud za přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 8. srpna 2017

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava